

DOMOVINA

Urshaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne petstojbine ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravništvu „Domovine“ v Celji.

Ministerska zatožba.

Velik parlamentarni škandal uprizorili so liberalni in narodni Nemci v državnem zboru koncem minulega tedna. Stari parlamentarci priznavajo, da takega škandala še ni bilo v državnem zboru na Dunaju, pa tudi ne v avstrijskih deželnih zborih. Škandali protisemitov v državnem zboru, Hrvatov v hrvatskem saboru in Mladočehov v češkem deželni zboru so bili jedva senca proti temu, kar so uganjali liberalni in narodni Nemci zadnje dni v državnem zboru. Seveda stališča vladi niso omajali, ker s škandalom se ne vrže nobena vlada.

Dosegli so pa, da celo nekateri Nemci, ki so dosedaj vladi delali najhujšo opozicijo, jih nočejo več podpirati. Krščanski socialisti dunajski, gotovo moške, katerim se prevelika naklonjenost vladi in Slovanom ne more očitati, so liberalcem odrekli pomoč. Hoteli niso podpirati njih predloga, naj se zatožijo ministri, zaradi češke jezikovne naredbe. Prav dobro so liberalcem povedali, da njih predlogi samo ovirajo plodovito državnozbornsko delovanje. S takimi debatami se samo čas trati. Obstrukcija je le ondu umestna, kjer se po pravici sodi, da večina parlamenta ne izraža mnenja prebivalstva in se s tem le hočejo izsiliti nove volitve. Drugače je v škodo parlamentarnemu življenju. Manjšina usiljuje svoje mnenje večini, in tako ustavlja vse redno postavadajno delovanje. V Franciji so razna sredstva obstrukciji v navadi in posledica tem je, da ima republičanska Francija tako zastarane zakone, kakor nobena druga evropska država. Mnogi teh zakonov ne delajo časti novejšemu času. Baš z obstrukcijo se francoski zbornici preprečijo vse boljše in važnejše preosnove.

V Angliji, kjer je parlamentarizem jako lepo razvit, se malokdaj poslužujejo obstrukcije, tako divje pa nikdar ne postopajo, kakor avstrijski Nemci.

Svet je spoznal sedaj, kakšna je nemška kultura in nemška нрав. Dosedaj je svet občno sodil, da avstrijski Nemci kulturno daleč presežajo Slovane, in jim že zatorej gre vodstvo v Avstriji. Sedaj se je pa pokazalo, da je baš pri Nemcih glede omike in kulture marsikaj želeti, da pa glede podivjanosti avstrijski Nemci presegajo vse avstrijske Slovane. Pokazali so v avstrijski zbornici poslancev del one blažene nemške omike in kulture, s katero so se tako odlikovali po Afriki. Sedaj nimajo Nemci nobene pravice ponašati se s svojim višjim kulturnim razvojem, kajti njih poslanci so pokazali, da stoje duševno dosti nižje, nego poljski in rusinski kmetje, ki sede v državnem zboru. Ti se vsaj obnašajo, kakor se ljudem spodobi, a nemški kulturonošci so pa že tulili liki zverine v zverinjaku.

Rad bi se Nemci malo preprašali, da so nekaki varuhi ustave parlamentarizma v Avstriji. Bili so še ljudje, ki so jim to verjeli, če tudi jih je bilo vedno manj, a sedaj pa vsakdo spozna, da je vse to prazno besedičenje. Liberalni Nemci bili so navdušeni za parlament jedino, dokler je služil njih koristim. Ko so se pa v državnem zboru razmere zanje neugodno razvile, so pa zgubili vso ljubezen do ljudskega zastopa in hočejo s surovo silo preprečiti njegovo delovanje. Tako deluje stranka, ki se je še nedavno širokoustila s svojo ustavovernostjo. Kako so v svojem času Nemci zabavljali zoper Mladočehe, ker so z obstrukcijo prisilili češki deželni zbor, da ni usprejel dunajskih punktacij.

Kako surov napad je to bil na parlamentarizem! A vendar je mladočeška opozicija bila opravičena; o nemški pa danes z gotovostjo lahko rečemo, da ni. Pri novih volitvah, se je bilo na Češkem tedaj pokazalo, da večina prebivalstva češke kraljevine ne odobrava dunajskih punktacij. Mladočehe so tedaj s svojo obstrukcijo le pravemu ljudskemu mnenju pripomogli do veljave. Nemški liberalci in Schönenerjanci, ki hočejo sedaj ministre spraviti na zatožno klop, ne dobe več večine, naj se tudi državni zbor razpusti. Zato je vsa njih obstrukcija s parlamentarnega stališča obsojevanja vredna.

Pravosodni minister grof Gleispach je prav imel, ko je trdil, da se mu prodlog o zatožbi ministrov ne zdi resen. Ne le, da se ne da dokazati, da bi vlada zares bila jezikovnimi naredbami kršila kak zakon, temveč predlagatelji so že naprej dobro vedeli, da za svoj predlog ne dobe večine niti v sedanjem, niti v kakem bodočem državnem zboru. Uspeha drugega ne more imeti, kakor da se drugo plodonosno delo zadržani.

Lepo je pa, da se je v zbornici pojavila tako lepa sloga mej nemškimi liberalci, ki so se še nedavno bahali s svojim avstrijskim domoljubjem in prusoljubnimi Schönenerjanci. Najlepše je pa, da so Schönenerer in tovariši popolnoma pozabili na svoje sovraštvo proti Židom in židovski liberalci, ki so jim sedaj že pristni Nemci. Noske bode kmalu vreden vstopiti v klub nemških Schönenerjancev. Da se tožijo ministri, so se stavili trije predlogi od različnih strank. Znamenito je pa, da so na vseh teh predlogih skoro isti poslanci, ker nobena stranka sama zase ni mogla dobiti potrebnih podpisov. Tako so celo pod liberalni predlog prišli nekateri protisemitski

LISTEK.

Zadnji grof celjski.

(Dalje.)

„Kmalu potem“, pričel je zopet Ulrik, „napotil se je Miroslav v Rim; kajti silno je že koprnel po cesarski kroni: na Koroškem in Štajerskem je potoval po stari cesti mimo Brež, Št. Vida, Beljaka itd. Že je kralj prekoračil koroško mejo — mislil sem torej, da je njegovemu poizvedovanju in poprašanju konec — ko je prišlo novo poslanstvo. Po tej me je Miroslav povabil, da ga naj spremljam na potovanji; bil je voljen, pokriti sam vse stroške, in kar sva imela med seboj neprilичnega, to naj bo pozabljeno; bila bi si v prijateljskem občem. Moj odgovor sta poročala kralju dva viteza v Št. Vidu. Bila je dolga vrsta pritožeb čez njegove svetovalce, ki so mu jih objavili posli v mojem imenu, in končno so celo naznanili, da se grof Ulrik celjski odpove kraljevi službi.

Miroslav je bil gotovo razkačen. Njegovi zvesti pristaši so postajali drug za drugim njegovi odpadniki, in zdaj še ta žalostni glas! V tem je prikrival na tihem svojo jezo in razburjenost. Menil sem, da se mi bode zagrozil po mojih poslih s svojo nemilostjo, toda opetno so

mi prinesli povabilo na potovanje v Rim. Pa tudi to ni spremenilo mojega sklepa. Vendar so mi prišli trenutki, ko sem omahoval; kajti polotila se me je včasi želja, da bi se vendar zopet sprijaznil s kraljem. Pa ostal sem na starem potu, toda ne znabiti strahu, ker bi prelomil Einzingerju dano besedo: ob strani Miroslavovi ni bilo upati, da bi bil mogel svojo moč razširiti v isti meri, kakor sem si želel. To je bilo odločilno, in ostal sem na Avstrijskem in v Štajerji, ko je Miroslav potoval po bujnih livadah italijanskih, katere je prvokrat pozdravljaval kot nemški kralj, a poslavljaval se je od njih kot rimski cesar.

Ko ga ni bilo v domovini, razširil se je tukaj bolj in bolj puntarski duh; s pregovarjanjem in pretenjem so dosegli toliko, da so vstopili v vrste Miroslavovih nasprotnikov vedno novi udje, in to ne le iz Avstrijskega, temveč tudi iz Moravskega, s Češkega in iz Ogerskega; da smo pa zadnje deželo dobili na svojo stran, to je bil vspeh mojega dela; prikrival sem srd zoper ogerskega deželnega poglavarja Hunyadija* in podal roko v spravo možu, ki je prevzel naši hiši bosensko kraljevsko krono, torej vsa moja

* Hunyadi je za Ladislavovih mladih let vodil kot namestnik in deželni poglavar vladarstvo na Ogerskem, liki Poděbrad ono na Češkem.

prijaznost s Hunyadijem je bila samo zunanja. Tudi z vnanjimi oblastvi in državami smo se združili, posebno z bavarsko, ki nas je bogato podpirala z denarjem.

Koncem junija meseca 1452. leta se je naselil cesar Miroslav zopet v Dunajskem novem mestu. Moralo mu je biti težko pri srci, ko je torej sprevidel, kako slabo podlago ima vsa njegova moč in slava. Koj po povratku je pisal vsem stanovom, opominjaje jih k pokornosti. Na to je dobil Miroslav odgovor z zahtevo, da ima svojega varovanca Ladislava takoj izročiti.

Zdaj je pač cesar uvidel, da to ne bo vzelo dobrega konca, torej se je oborožil; pa tudi mi na Dunaji nismo držali rok križem.

To je bil hud, nemiren čas za me. V nekaterih mesecih se mi je posrečilo, da sem imel skoraj ves upliv jaz, ki ga je imel prej Einzinger, dasi se ta mož ni hotel podrediti kar z lahka; pa saj sem vendar pridobil tudi jaz nekaj sto korenjakov, ki so dobivali tudi mezdo od mene. Bilo je torej potrebno, puščati ga v dobri volji in celo za to skrbeti, a vendar ga izpodrivati kolikor mogoče. Vrh tega je pa še bilo silno težavno, pridobivati prav naglo najemnike; kajti Čehi, Moravci in Ogrji so nas pustili na cedilu. Ako ne bi bil Miroslav tako počasen v svojih sklepih in nakanah, bil bi takrat brez dolgega

podpisi. Vodstvo vse stvari vzeli so nekako židovski liberalci v roke. Schönerer in drugovi s svojim rovanjem služijo le židovskim koristim. Pač se Schönerer ni domišljajal, da bo kedaj Židom hlapčeval. V Izraelu je grozna jeza, da židovski liberalci niso prišli v novo večino. Židje bi bili potem ložje vplivali na avstrijsko politiko in državo molzli. Ker se ni izpolnila njih želja, napovedali so vladi neusmiljen boj. Poleg tega se pa liberalci nadejajo na ta način zopet pridobiti nekaj priljubljenosti pri nemškem prebivalstvu. Zato pa povsod tako silno agitujejo.

Postopanje liberalnih in narodnih Nemcev postaja že neprijetno vladi in državnozbornski večini. Ne verujemo pa, da bi se dali od razsajačev ustrahovati. To bi jim ne koristilo. Nasprotniki bi dobili še večji pogum. Stranke na desnici se morajo mej sabo tesneje skleniti, da bodo mogle odbijati te nemške napade. Grof Badeni pa sedaj ve, da se na liberalne in narodne Nemce ne more opirati in vlada bode prisiljena poiskati si pomoči drugod.

Iz jednakega povoda so ob svojem času levčarji bili izrinili liberalne ministre iz Taaffejevega ministerstva. Taaffe tedaj ni bil pal, temveč le ministerstvo se je nekoliko premenilo desnici na korist in vlada se je oprla na levčarje. Nadejamo se, da sedanja vlada in večina z jednako odločnostjo nastopita proti parlamentarnim razsajačem in vlada popolnoma opusti svoje stališče zunaj strank in se opre na desničarje. Če se to zgodi, potem pač moremo Nemcem biti le hvaležni, da so prišli s svojimi predlogi o ministerski zatožbi.

Važna izjava.

Ni je menda točke po vseh naših zakonih, katera bi se v državnem zboru in na pristojnih mestih toliko preresetovala, kakor znani § XIX. vstavni zakonov, koja govori o enakopravnosti vseh narodov v Avstriji.

V zadnjem času začeli so se pritoževati, da ne uživajo pravic te točke celo oni, kateri so svoj čas najbolj proti istej določbi grešili in še greše, oni katerim je obšoj monarhije toliko mari kakor lanski sneg — to so nemški „Heilbrüder-ji“. Krik in vik, huji kakor divjaki so zagnali proti jezikovnim naredbama. Grofa Badenija in one ministre, ki so si drznili sopodpirati jezikovni naredbi, hočejo posaditi celo na zatožno klop. Pri dotičnem predlogu, ali naj se tožijo, ali ne smo čuli iz ust gospoda ministerskega predsednika izjavo, da če se gre za koristi ljudstva, potem sme vlada zahtevati od svojih uradnikov, da so zmožni jezika onega naroda, med katerim živé in službujejo, kajti, pravi ministerski predsednik, uradniki so zaradi ljudstva.

obotavljanja naskočil s svojo četo Dunaj — in ustajo bil bi gotovo preprečil. Skrbelo me je, ako sem mislil na to. Pa Miroslav nam je dal priliko, da smo se okrepili, in kmalu je besnela in razsajala bitka po deželi avstrijski: mnogo gradov so porušili, polja in livade so opustošili.

Dné 27. avgusta meseca so se utaborili vojniki stanovske čete, broječe kakih 20.000 mož, pred trdnim in močnim Dunajskim novim mestom, in ravno o jutranjem svitu prihodnjega dne se je pričel krvavi naskok, ki se ni končal cesarskim v korist. Dasi je trdnjava o prvem udaru dobro vztrajala, dolgo se nam vendar ni mogla ustavljati; kajti naši so opustoševali na grozen način, kar ni preplašilo samo mestnega prebivalstva, temveč tudi cesarjevih plačancev se je polotil strah.

Že 29. dne avgusta meseca je prosil cesar Miroslav za privoljenje premirja. Dovolili smo mu dva dni, a ob enem smo določili, da ima cesar priti 30. dne istega meseca k sestanku v posvetovanje z menoj in drugimi prvaki njemu nasprotne stranke. To se je tudi zgodilo. Jezdili smo Miroslavu nasproti blizu do velikih vrat, ki so na strani proti Ogerskem; kakor hitro se je prikazal, razsedli smo konje in se mu priklonili. Cesar je vsakemu segel v roko in nam je velel zopet zasesti konje. Ta trenotek mi je bilo

Pri tej pritiki so nemški nacionalci in njim podobni elementi kar besneli in tulili, kakor divje zveri, tako, da je bila leva stran zbornice bolj podobna zverinjaku, kakor čemu drugemu. Da je to njih brezmiselnost in brezuspešno postopanje posledica narodne zagrizenosti, kateri ne znajo meje, to vemo. — A premislimo in premotrimo Badenija besede z mirno razsodnostjo in viditi čemo, kaj moremo iz nje izvajati.

Velik je razloček med načrtom in resničnim izvajanjem, prav tolik, kakor med pisanimi božjimi postavami in verskim življenjem. Pomagajo nam vsi načrti nič, ako se po njih ne ravnamo. Prav tako je s točko XIX. državnih osnovnih zakonov. Kako je že stara, kako smo jo že premlevali in jo še, — a kaj imamo od nje. — Poglejmo si naše urade.

Največ ima naše ljudstvo opraviti pri sodišču. Kako se spoštuje tam njegov jezik, kateremu je po ravno omenjeni § XIX. postavno jamčena ista vrednost, kakor nemščini? Odgovor na to dali so že premnogokrat naši poslanci v državnem zboru z interpelacijami na pravosodnega ministra, v katerih se navaja nebroj protipostavnosti v jezikovnem oziru. Na slovenske prošnje se izdajajo nemški odloki, sodnija toži našega kmetiča v nemščini, tako mora in za vsako malenkost, katero dobi od sodišča iskati — si človeka, kateri naj mu vse razloži — in to ne zastoj! Zakaj naj naš kmetič, kateri davke plačuje, kakor nemški ali laški, še posebej plačuje pravico?! Ravno tako je tudi pri drugih uradih n. pr. pri političnih, pri davčnem, pri poštne i. dr. Če pride priprost človek v urad, nagovori se najprej nemški in še le potem, če se izkaže, da tega jezika ne zna, se govori slovenski. Človek pa, ki zna slavno „Cultursprache“ mora govoriti nemški, ako ne, je hujskač „nationaler Hetzer“. Da se mu tako ne vstreže, kakor Nemcu, to je samo ob sebi razumno.

Človek se mora v resnici bati, stopiti v uradno sobo, ker se boji odurnega vedenja uradnikov. In kaj je temu vzrok? Višji uradniki so večinoma ptujci in so odločilni pri napredovanju uradnikov, ker oni poročajo o njih zmožnostih na višja mesta. Da se mu nižji uradniki prikupijo, ravna se tako, kakor mislijo, da mu vstrežejo, govore izključno nemški, ogibljejo se slovenskih družčin itd. in se počasi odtujijo do cela rodu svojemu. Žalostnih zgledov taci odpadnikov imamo pač dovolj. Na ta način postane v uradu vse ptuje in v nemilosti je vsakdo, kdor ni z njimi jednakega mišljenja. Žalostno je to pač, da se v državi, kakor je Avstrija, na ta način z ljudstvom ravna! Pridi Slovenec s slovenskim pismom na pošto in je oddaj priporočeno — dobiš, ako posebej ne zahtevaš in ako se temu ne upreš, nemški oddajni list. In ako dobiš oddajni list v obeh jezikih predstavil ti bo slovenski naslov. Ne vemo, ali naj imenujemo to tolikšno nevednost ali predrzno

zelo težko in bridko; oči, ki jih je Miroslav uprl v mé, ne izpregovorivši besedice, so mi nekaj oponašale, očitale, da mi je bilo, kakor bi mi bil kdo zasadil nož v srce. Končno je izrazil željo, da se hoče najprvo dogovoriti z menoj samim. Nikdo ni temu ugovarjal, in v tem se me je polotila zopet moja stara trdna nada, porodilo se je v meni moje staro zanašanje. Slikal sem mu, kako je neizostalno, da se gotovo ustreže želji različnih stanov, in ga prosil, da se naj odloči prav kmalu.

Na to so se vršila še različna pogajanja, a končno je vendar prišlo do pogodbe med nami; da bi bil mir, obljubil je, da izroči Ladislava najprej meni, dokler ne določijo češki, ogerski, avstrijski in moravski stanovi s cesarjevim dovoljenjem, v čegavih rokah in kje naj se nadaljuje vzgojevanje mladega kralja. Najraje bi bil zaukal veselja, ko smo dosegli toliko; Ladislav v mojem varstvu — to je bilo dovolj, to je prišlo, rekel bi, samo ob sebi.

Dan prevzetja Ladislavovega je bil 4. septembra. Zjutraj ob devetih sem jezdit na čelu drugih vodij v velikem spremstvu do velikega križa pred vrati Novega mesta, in takoj so se znašli tam tudi štirje cesarjevi svetovalci in so mi pripeljali belokodrastega dečka, ki so mu bile že v zibelki zagotovljene tri krone. Ladislav

izzivanje, da uradnik na pošti vpraša oddajatelja kaj se pravi Ljubljana nemški! Sploh pa ne vemo, smejo li uradniki naslove prestavljati. Ob enem takrat se je dogodilo, da je vprašal dotični gospod uradnik, kaj se pravi „katoliška bukvarna“ nemški. Jeli to pošteno, če okrajna glavarstva v čisto slovenskih krajih, vsiljujejo dvojezično uradovanje, če pa je le pet Nemcev, mora biti uradovanje že nemško. Jeli to prav, če pri sodiških preiskovalni sodnik ne zna jezika zatoženca, temveč le lomi kako narečje ali še tega ne, ko je dostikrat odvisno že od samega naglasa, da je prepirna zadeva, vse kaj drugega, kakor pa je zapisano v nemškem protokolu slovenske stranke. Jeli na mestu, če se naš kmet v davkariji (štibernici), dostikrat po nezrelih fantinčih zasmehuje in žali, ko je prinesel krvavo zaslužni denar, da plača davek in mora brez potrebe, ker se gospodičem ne zljubi, čakati, da se denarja znebi.

Razmere pri uradih so neznosne za nas Slovence in morajo se spremeniti, ker kakor pravi — gospod ministerski predsednik, uradniki so zaradi ljudstva, ne pa ljudstvo zato, da uradnike živi. Grof Badeni je izrekel to izjavo in mora se po njej ravnati, ako noče tudi naših poslancev gnati v opozicijo. Povedati moramo odkritosrčno, da nas ni več volja samo za lepe obljube podpirati gospoda ministerskega predsednika. Prilike, da vresniči te svoje besede bode imel grof Badeni več kot dovolj sedaj, ko stopi v veljavo novi civilni pravdni red. Sedaj hočemo v domače kraje svojih domačih, slovenskih uradnikov. A ne samo to bomo zahtevali ampak tudi to, da se našim zmožnejšim uradnikom da prilika, da napredujejo, pot jim mora biti odprta do višjih mest, ne kakor dozdej do deželnosodnega svetnika, kadar gre v pokoj. Kedo bode vstopil v državno službo, ko ve, da njegov sošolec enakih ali pa še slabših zmožnostij vedno prej doseže višje mesto kakor on in da mu pot, kljub njegovim zmožnostim ni odprta delj kakor do VII. činovnega razreda. Še enkrat ponavljamo: žalostno dovolj, da se v državi pravice, koncem devetnajstega stoletja, pri uradnikih gleda na narodnost in ne na zmožnost.

Gospod ministerski predsednik pravi, da če se gre za koristi ljudstva — menda vendar ni ta pristavek nekaj takšnega, s čimer bi se mogel potem gospod predsednik izgovarjati. Da je to vedno za ljudstvo potrebno, ve vsakdo in upošteva tudi to okolnost. Le nemška nacionala v svoji strasti noče tega priznati in je pripravljena tudi koristi države iz očíj pustiti, ako se jezikovni naredbi ne odpravita.

Preprečiti hočejo zaradi teh naredb pogodbo z Ogersko. Gospodje ministri sedaj lahko vidijo, kako zveste Avstrijce imajo med nemškimi nacionalci — in če jih hočejo podpirati za njih protiavstrijske težnje. — Res smo rado

se je zajokal, ko sem ga vzel v svoje naročje, a množica ljudij je zagnala gromoviti vrisk v znak nepopisljive radosti.

Ločil sem se torej od tovarišev in druge družbe in sem jezdit z Ladislavom proti gradu Bertholdsdorfu, kjer sem bil z njim nekaj dnij v mirni osamljenosti. Koj sem vporabil priliko, da sem slikal dečku njegovo bodočnost kot lepo in srečno, a po drugi strani sem mu pa zopet živo postavljajal pred oči, koliko sem se žrtvoval, da sem ga rešil iz neusmiljenih rok cesarjevih, ki ga je vzgajal tako ostro. To je tudi obrodilo sad. Ladislav ni bil dolgo boječ, kakor začetkoma, in velikokrat mi je rekel zaupljivim glasom, da mi bode vedno hvaležen in da hoče ostati vedno pri meni kot pri dobrotljivem strici.

Po teh mirnih dneh sva se napotila proti Dunaju. Nepregledna je bila množica, ki se je zbirala okoli naju. Pri mestnih vratih so pričakovali, pozdravljajoč nas, vsi deželski in cerkveni velikaši, belooblečene deklice in mladenke so trosile cvetlice na našo pot in so prepevale z bore, proslavljajoče in oznanjujoče zmago. Povsod radost. — Bil je ponosen čut, ki je takrat preveval mojo dušo; toda sreča ni trajala dolgo, načelovati v kraljevem imenu po Avstrijskem, liki so vladali in še vladajo Hunyadi na Ogerskem in zvedeni Podčbrad na Češkem.....

vedni, kako se bo ministerstvo držalo obljub in besed svojega predsednika. Bati se jim „Heilbrüderjev“ pač ni treba, kajti, če si oni gada na prsih ne bodo redili, jih ne bode mogel pikati, poginiti bode moral. Obstanka bode tej stranki manj, kakor prejšnjim liberalcem, kaj hitro se mora preživeti, ako ne dobi podpore od strani vlade — in ako vlada njih ne podpira, stori dovolj in mi ne zahtevamo mnogo več. Kajti med nami je spoštovan tudi miren Nemeč, ki ve ljudstvo, med katerim živi, spoštovati in ki je umeje. Seveda ne bi mogli trpeti, da bi ravno višja mesta med nami zavzemali taki ptujci. Jednaka pravica za vse! — Ako imajo Italijani, katerih je pač šestkrat manj nego Slovencev v Avstriji, svoje uradnike pri vladi, pri sodiščih in povsod, zahtevati smemo to še bolj mi. Tisto sklicevanje na „historisch begründete Vorrechte“ (zgodovinske pravice) mora izostati. To nas ne bode več slepilo. Mi smo prepričani, da so vsi izobraženi narodi jednake vrednosti ne glede na zgodovino in izvor omike.

Slovenski poslanci si pa morajo te besede grofa Badenija dobro zapomniti — in ako bi jih kedaj slučajno pozabil, ga nanje spomniti in če bi jih morda popolnoma pozabil — mu z dejanjem pokazati, da Slovenci nismo največji bebci. Prilike bo mnogo, novo leto 1898. in nov civilnopravni red ni daleč. Tedaj recite gospodu Badeniu: „Pokaži, da si mož!“

† Vojvoda Aumalski.

V Siccu na otoku Siciliji je umrl vojvoda Aumalski. Pretresla ga je tako novica o nesrečni smrti nečakinja vojvodinje Aleçonske, da ga je zadela kap. Princ Henrik Evgen Filip Ludvik je bil porojen dne 16. junuarja 1822. leta v Parizu kot četrti sin kralja Filipa. Leta 1839. je po dovršenih študijah stopil v vojsko kot stotnik. Napredoval je hitro v službi in je v dvajsetem letu že bil general. Izročilo se mu je vrhovno poveljstvo v Algieru, kjer je zmagal Emira Smalo Abd-el-Kadra in ga celo za svoja dela v Algieru imenoval generalnim lajtnantom in algierskim generalnim guvernerjem. Ko je 1848. leta zmagala vstaja v Parizu, je vojvoda ostavil Algier in se odpeljal v Anglijo, kjer se je mnogo bavil z znanostmi in pisateljevanjem. Spisal je več zgodovinskih del, v katerih hudo napada Napoleona III. Spisal je tudi nekaj znamenitih vojaških del. Po nesrečni vojni 1870. leta se je vojvoda povrnil v svojo domovino. Leta 1871. je bil voljen v francosko zbornico in akademijo znanosti, kateri je 1887. leta volil po svoji smrti grad Chantilly z dragocenimi zbirkami. Leta 1873. je predsedoval vojnemu sodišču proti Bazainu. Pozneje je stopil zopet v francosko vojsko, kjer je postal hitro priljubljen. Leta 1886. je bil iztiran iz Francije, kakor drugi potomci rodbin, ki so kdaj vladale na Francoskem. Čez tri leta se mu je zopet dovolilo povrniti v Francijo za-

radi njegovih zaslug za znanost in umetnost. Imel je mnogo prijateljev celo v republičanskih krogih. Imel je že tako zaupanje, da ni izključeno, da bi bil kedaj predsednik republike, da mu je bilo dano daljše življenje. Pri narodu je bil tudi gotovo najbolje priljubljen izmed vseh francoskih princev. On pa ni nikdar hrepenel po tem, da bi napravil kak prevrat.

Celjske novice.

(„Kat. podp. društvo v Celji“) ima dne 16. majnika t. l. ob 4. uri popoldne občni zbor in po zborovanju je tombola v prostorih „Narodnega doma“. Vspored: 1. Pozdrav predsednika. 2. Poročilo društvenega delovanja in stanja. 3. Volitev novih odbornikov. 4. Nasveti. 5. Tombola z obilnimi dobitki. Med posameznimi točkami poje mešan zbor. K prav obilni udeležbi vabi odbor.

(Slovensko gledališče v Celji.) „Akademija“, katero je priredilo dramatično društvo iz Ljubljane, obnesla se je prav dobro. Mislili smo, da bode zaradi premale reklame gledališče slabo obiskano — a bilo je z malo izjemo razprodano. Glede predstave same moramo omenjati, da nas je zadovoljila popolnoma. Začela se je akademija z ouverturo iz „Prodane neveste“, katero je sviral dirigent slovenske opere v Ljubljani gospod Hilarij Benišek z umetniško spretnostjo in preciznostjo. Videli smo v duhu nastopati norčavega Kecal, zaljubljena Jankota in Marinko in druge prizore, tako živo je bila predavana. — Prolog govoril je gosp. režiser Inemann. Ganile so občinstvo njegove besede in navduševale od trenutka do trenutka in to navdušenje je s koncem prologa doseglo svoj višek in občinstvo mu je dalo duška z burnim ploskanjem in viharimi „živijo“-klici. — Posebne pohvale zasluži gospa Inemannova, katera je pela veliko arijo iz opere „Poljub“. — Pri obeh igrah „Piké“ in „Krojač Fips“ smo pa v zadregi, ker ne vemo, katere izmed gg. igralk in igralcev bi bolj hvalili. Šlo je vse tako gladko — kakor da bi bilo namazano. Obe igri sta bili kar najbolje našturirani. Zato je bilo predstavljalcem tudi mogoče tako igrati, kakor si je pisatelj mislil in hotel. G. Slavčeva je bila ljubeznjiva, kakor vedno, kadar nastopa v Ljubljani na deželnem gledališču; da bi bila le večkrat naš gost v Celji! Gospod Inemann je starega, napuhnjenega barona igral kar najnaravneje in kakor pravi umetnik, kar je gosp. Inemann v polnem imenu besede. — Zelo sta zabavala občinstvo gg. Perdan in Podgrajski prvi kot bogati Mercier, poslednji v drugi igri kot Fips. Bolj drastičnega bogatega trgovca si pač ne bi mogli misliti, kakor je bil g. Perdan kot igralec Mercier-a, ravno tako je bil g. Podgrajski pravi pravcati, do blaznosti v svojo Liziko zaverovani Fips. Gospod Lovšin je v obeh igrah zaljubljenca in srečnega ženina

jako dobro predstavljaj. Manjšo vlogo je imela gca. Nigrinova, katera jo je tudi dobro pogodila. — Občinstvo je igralce po obeh igrah zaporedoma na oder poklicalo. — Konečno je gospod Inemann deklamoval Schillerjev „Zvon“ v različnih karakterjih. Ne bi verjeli, da je mogoča tolika sprememba v obrazih, da se niso vse spremene pred našimi očmi na odprtem odru zgodile. Posebno so ugajali skopuh, Girardi in pa Žid. — Vsi gg. sotrudniki naj bodo uverjeni, da so nas zadovoljili v polni meri in ne bomo pozabili veselih ur, katere so nam dali vžiti.

(Ustrelil se je) preteklo nedeljo brambovski nadporočnik Josip Nikodemus. Samomor storil je baje, ker se mu je zmešalo radi padca raz konja.

(Izlet v Vojnik) priredi v četrtek dne 27. t. m. „Celjsko pevsko društvo“, kjer se bode vršilo petje in prosta zabava. Skupni odhod iz „Narodnega doma“ ob 1. uri popoldne. Za slučaj, da bi bilo ta dan neugodno vreme, vršil se bode ta izlet v nedeljo dne 30. t. m. z istim vspešdom. Čujemo, da prirede tem povodom tudi vrli Vojničani veselico ter je pričakovati da se razvije prav živahna zabava. Vse svoje izvršujoče in podporne člane, kakor prijatelje petja in gostoljubnih Vojničanov prav uljudno vabi k tem izletu

odbor „Celjskega pevskega društva“.

(„Celjsko pevsko društvo“) priredi jutri v soboto dne 15. t. m. v gostilniških prostorih v „Narodnem domu“ pevski večer s sledečim vspešdom: 1. J. pl. Zajc: „Živila Hrvatska“, možki zbor. 2. M. Vilhar: „Slavjanska“, možki zbor. 3. H. Volarič: „Novinci“, možki zbor. 4. Dr. G. Ipavic: „Danici“, možki zbor z bariton solo. 5. A. Medvöd! „Tvoj mirni čuvam stan“, samospjev s spremljevanjem na glasovirju. 6. J. pl. Zajc: „Zrinjski-Frankopan“, možki zbor. Začetek ob 8. uri zvečer. Vstop je prost. Ker društvo zaradi raznih zaprek in radi odhoda tenoristov, ktere je imelo poprej, dalje časa ni moglo razviti pravega delovanja in ker se mu vzlic prizadevanju ni posrečilo dobiti dobrih tenoristov ni moglo prirediti tudi nobenega nastopa. Ker se kaže, da se bodo te zapreke sedaj polagoma odstranile, pričakovati je tudi vspešnejšega gibanja ter iz tega vzroka pričakujemo pri jutrajšnjemu prvemu letošnjemu pevskega večeru tem večje udeležbe.

(Učiteljsko društvo za celjski in laški okraj) je zborovalo dne 2. maja t. l. v Laškem trgu, kjer se je navzlic zelo neugodnemu vremenu zbralo 30 udov in nekaj gostov. Društvu sta na novo pristopila kot izvršujoča člana g. Kavčič, nadučitelj v Jurkloštru in g. Waldhans, učitelj na okoliški šoli celjski. S posebnim veseljem se je vzelo na znanje, da je društvu pristopilo zopet več podpornih udov, namreč gg. Lončar, dr. Praunseis, Vanič in Vavken iz Celja in g. Mrzel iz Laškega trga. — Društveni pred-

Dognal sem, da so odstranili Einzingerja, mojega najnevarnejšega tekmeca, iz kraljevega sveta, po moji volji je bilo prepovedano, imeti deželne zборе, ki bi bili njemu lahko v korist, a meni v škodo — in tako sem mislil, da sem se ga iznebil za vselej, in posmehoval sem se njegovi besnosti, ki se mi ni dozdevala nič nevarna. Pa pokazalo se je, da je bilo vse drugače.

Koncem poletja je bilo potrebno, da je šel Ladislav na Češko, ker se je bilo hati, da bi dežela volila kakega drugega kralja. Temu je pa primanjkovalo denarjev. Ogrri niso dovolili potrebne kredita, torej ni drugega preostajalo, nego naprositi avstrijske stanov za podporo. Ti so bili navidezno voljni to storiti, vendar so zahtevali deželno zborovanje; kajti samo deželni zbor privoli lahko denarje. Akoravno sem se nadejal kaj slabega, vendar se mi je zdelo zasedanje deželne zbornice neizogibno; bilo je torej sklicano za 18. dan septembra meseca v Korneuburg.

Ko sem svtopil z Ladislavom in z njegovimi meni udanimi svetovalci v zbornico, upiral je marsikateri svoje jezne oči v mé, rogali so se mi, in z Einzingerjevega obraza se je dalo posneti, kako siguren in svest si je bil svoje zmage. Kaj vendar to pomeni? — vprašal sem se. Srce mi je bilo hitreje in huje, besede sem jedva slišal, s katerimi je Ladislav zborujoče stanov

pozdravljal in njihovo posvetovanje odpravil, tako silno so me mučile moje misli.

Nato se je oglasil Einzinger za kratko besedo. Obračal se je z njo na kralja in je zahteval, da naj vsi, ki niso Avstrijci, zapustijo dvorano; kajti avstrijski zastopniki imajo pravico z vladarjem dežele govoriti o važnih rečeh, in nobeno tuje uho naj tega ne posluša. Po teh besedah so vstali raz sedežev vsi zborovalci ter so ponavljali in hrupu to zahtevo. Bilo bi vse zastonj, da bi se bili temu protivili, in ni bilo potreba, da bi me bil moral moj kraljevski stričnik še opominjati pobitim pogledom, da se naj odstranim, — šel sem sam.

Ves razburjen sem korakal dobro uro pred hišo sem ter tje, v katerej so mi kovali orožje, da mi z njim pokončajo mojo srečo. Kakor sem namreč kmalu zvedel, govoril je Einzinger v moji nenavzočnosti zopet ter je črnil moje delovanje, kolikor je mogel, in končno prosil kralja, da me naj odžene; kajti le takim potem, dostavil je še, lahko prepreči punt. Ladislav je obljubil, ugoditi volji avstrijskih stanov. Ko so bili s tem gotovi, dovolili so mi zopet, vdeležiti se zborovanja, ki je privolilo kralju zahtevano svoto. S tem je bil deželni zbor pri konci.

Vendar nisem še obupal do cela. Silil sem torej Ladislava, naj se napoti nemudoma na

Češko. Če bi se to bilo zgodilo, bil bi varen kajti Podčbrad, mogočni češki namestnik, bil mi je naklonjen. Toda mladenič je mislil, ki je sicer vedno delal po moji volji, da se mora pred odpotovanjem še posloviti od Dunajčanov, in tako smo se peljali naenkrat proti Dunaju, — ker bal sem se, ozlovoljiti Ladislava z resnim prigovarjanjem.

Preteklo je nekaj dnij, Ladislav je bil nekako bolj resen in molčeč nego druge krat — pekla ga je gotovo njegova obljuba v Korneuburgu, pa v drugem mi je skazoval udanost in privrženost kakor poprej.

V jutru 28. dne septembra meseca sem jezdil, kakor je bila že moja navada, proti gradu. Med potjo me je srečal neki kraljev svetovalec, zvesta duša, in mi je pripovedoval tresočim glasom, da je Einzinger s svojimi privrženci že na vse zgodaj prodril v grad, ki ga zdaj zasedajo; vrh tega pa da vsakemu, ki je meni prijazen, ubranjujejo vstop; to se je bilo baš pripetilo tudi njemu. „Reši se“, rekel je končno vrli in korenjaški mož, „dokler še ni prepozno; kajti pravijo, da je v avguštinskem samostanu tisoč oboroženih meščanov in tudi na drugih krajih v mestu, ki vsi čakajo le Einzingerjevega migljeja, da bi poskusili svojo moč nad nami“.

(Dalje prih.)

sednik se je v svojem nagovoru spominjal pokojnega J. Lopana, bivšega nadučitelja na celjski okoliški šoli kakor tudi častnega člana g. Brezovnika, ki je bil prisiljen vsled bolezni se podati v stalni pokoj ter izrazi željo, da bi se mu zdravje zopet utrdilo in da bi mnogo let užival zaslužen pokojnino, kar se mu je tudi brzojavno sporočilo. — Najzanimivejša točka dnevnega reda je bila govor predsednika, g. Stukeljna o „drvenji in vrvenji“ na šolskem polju. Ta govor je bil zanimal tudi marsikaterega neučitelja. Sicer bo pa najbrž priobčen v učiteljskem glasilu „Popotnik“. Čitatelje „Dom.“, ki se brigajo za šolsko vprašanje opozarjamo nanj. — Za dostojen sprejem „Zaveze slov. učit. društva“, ki ima letos svojo glavno skupščino v Celji, se je izmed društvenikov izvolil poseben krajni odbor, kojemu, tako upamo, se bodo na našo prošnjo blagovolili pridružiti še nekateri p. n. slovenski gospodje meščani celjski. — Banka „Slavija“ je poslala čez 20 gl. kot prispevek upravnine onih članov društva, ki so pri njej zavarovani. — Naglašalo se je, da nikakor ne gre, da bi moral v sejah okraj. šol. svetov ravno zastopnik učiteljstva vedno pisati zapisnike in da naj se ta navada odpravi. — V soglasji z drugimi učit. društvi se je izreklo zoper internate, kakoršne misli deželna vlada štajerska ustanoviti, za učiteljske pripravnike; raje se naj uslišijo opravičene prošnje učiteljstva za zboljšanje plač, potem pa ne bo primanjkovalo učiteljev in ne bo treba še snovati internatov. Sklenilo se je tudi delovati na to, da se ne bodo na ljudskih šolah nastavljali suplenti in suplentinje, ki nimajo nikakoršne učne usposobljenosti itd. Želimo, da bi se društvo, kakor do zdaj, še za naprej zavedalo svoje važne naloge. Popoldan pri živahnem zabavnem delu sta bila od domačincev navzoča samo učitelj Pertl in podporni ud gosp. Mrzel, drug pa nihče.

(„Ländlich sittlich“ ali celjski hôteli s svinjaki na dvoriščih.) Naši mestni očetje bi bili radi velikomestni glede gotovih „zavodov“, ki gotovo niso v srečo in čast mestu, a v sanitarnih zadevah pa so daleč, daleč za drugimi še tudi manjšimi mesti. Tako n. pr. se vsako čudi, da je mogoče in da se še niso odpravili svinjaki iz dvorišč gostilnic in hôtelov. Kako pa je tudi prijetno če sediš na vrtu gostilne „Sitzgarten“, pa ti udarjajo „mili glasovi“ ri-ri-ri in pa i-ju-i-ju-ri-ri na ušesa in ti pot v ta vrt gnojnica namaka. Drugod po mestih so že pred 50 leti odpravili to nesnago iz mestnega ozidja, a v Celji pa je treba meti ozir na razne „purgarje“, ki imajo to četveronožno ričalstvo žival v svoji bližini, da ne pride do kakega neporazuma. Mogoče, da pa tudi mislijo, da ta gnojnica, ki se poseda v zemljo, izboljšuje in dela pitnejšo našo vodo po že gnilih vodnjakih.

(Volitev župana.) Županom našega mesta je zopet izvoljen g. Gustav Stiger. Bilo je sicer še več drugih, kateri bi se bili radi vsedli na županov stol, a za zdaj se še niso upali očitno na dan. Rakuš, kateri rad sliši, če se ga imenuje celjskega Luengerja, in dr. Stepischnegg, kateremu bi bilo jako všeč, ako bi mogel z županovanjem si kaj opomoči, že dolgo hrepenita po županovem dostojanstvu. Toda prvega volilci ne marajo, ker le v zagrizenem nemčurstvu vidi blagor mesta, drugega pa ne marajo, zakaj ne — — — Stiger je torej zopet župan. Nekaj let že opravlja to službo. Če pa okoli sebe pogledujemo in se vprašamo, kaj se je pod njegovim županovanjem v prid mesta zgodilo, nam zeva nasproti veliki — nič. Mari že imamo toli potrebni vodovod? Ali je kanalizacija že urejena? Ali je v tem oziru bilo dosti storjeno, da si je Stiger pred par leti najel nekega „Rattenfängerja“, ki bi imel po kanalih podgane poloviti? Kaj je z razsvetljavo mesta? Kaj s toli potrebnim tlakom v raznih ulicah? In še več drugih jako perečih vprašanj je, katera pod Stigerjevim županovanjem niso prišla niti za korak naprej. Zdaj je začela nova triletna doba Stigerjevega županovanja. Ali se bode sedaj kaj storilo v blagor mesta? Ni dosti upanja. Povsodi je navada, da če kdo zasede županov stol, pred zbranim občinskim zastopom razvije svoj program. G. Stigerju se to ni potrebno zdelo in mi prav

nič ne vemo, ali se misli v prihodnjih treh letih gori označenih vprašanj lotiti ali ne.

(Nova sapa) bo baje pihala sedaj v mestnem gospodarstvu, ker se je mestni zastop nekoliko pomladil. Dosedajni obč. svetovalci dr. Sajovic, Mathes in Ferjen niso bili več voljeni, ker ne razumejo — kakor se je na volilnem shodu govorilo — naprej hitečega novega časa. To se pač ne da drugače razumeti, kakor tako, da imenovani gospodje nekaternikom menda niso dosti zagrizeni Nemci.

Spodnje-štajerske novice.

(Duhovniške spremembe) Župnijo sv. Florijan na Boču dobil je č. g. Matija Škorjanc, kaplan v Laporju.

(Razpisana je služba) nadučiteja na celjski okoliški šoli. Plača II. razreda. — Služba učitelja na vojniški štirirazrednici. Plača III. razreda. — Služba učitelja-voditelja v Turjah pri Hrastniku. Plača III. razreda. Prošnje vposlati so do konec maja t. l. na dotične krajne šolske svete.

(Vabilo) na veselico prostovoljne požarne brambe v Žalcu dne 16. maja 1897, v prostorih gostilne Hausenbichler. Iz prijaznosti sodelujejo žalski diletantje, tamburaši in mešani kvartet. Vspored: 1. „Ogenj brez škode“. Šaloigra v enem dejanju. 2. Nastopijo in vdarjajo tamburaši. 3. Nastopi in poje mešani kvartet. 4. „Bob iz Kranja“. Burka v enem dejanju. Začetek točno ob 6. uri. Vstopnina: Sedeži od 1. do 5. vrste 60 kr., od 6. do 10. vrste 50 kr., od 11. do zadnje vrste 40 kr. Stojišče za osebo 30 kr. Dijaki plačajo v stojšču polovico. Po dokončanem vspredu sledi zabavni večer s plesom h kateremu velja vabilo kot izkaznica. K obilni vdeležbi vabi prijazno žalska požarna bramba. Vstopnice se dobivajo v gostilni Hausenbichler in v dan veselice od polu 6. ure naprej pri blagajni.

(Umrla je) 10. t. m. ob devetih zjutraj gospa Ema Sadnik, roj. Gradišnik z Vranskega, soproga gospoda Julija Sadnika, učitelja v Št. Pavlu v Sav. dol., jedva stara 28 let. — Bila je jako ljubeznjiva, blaga gospa in dobra mati-vzgojiteljica treh žirečih otrok, muzikalično nabražena in kot taka bivša vstrajna, izurjena, spretna tamburašinja šentpavelskega zbora tamburaškega. Zemljica bodi ji lahka!

(Vabilo) na veselico, katero priredi „Narodna čitalnica“ v Gornjemgradu, v nedeljo dne 16. maja 1897, v gostilni gosp. Josipa Mikuš. Vspored: I. Koncert. Najnovejše glasbene komade svira slavnoznan godba g. Karola Napolitana iz Konjic. II. Gledališka predstava: „Bob iz Kranja“. Vesela igra s petjem v enem dejanju. III. Ples. Med počitkom prosta zabava s šaljivo tombolo. Začetek točno ob 7. uri zvečer. Vstopnina: za sedež 50 kr., za stajališče 30 kr. K mnogobrojni udeležbi vabi najuljudnejši odbor.

(Županom občine Kokarje) je izvoljen g. Josip Praznik, posestnik, gostilničar itd. v Kokarjih. — Mož je vrl narodnjak in bode gotovo deloval v prid občine.

(V Gornjemgradu) je po vsej okolici zapadel po noči sneg, da so tla bela kakor po zimi. Sneg pada še naprej.

(V Trbovljah in na Hrastniku) jel se je mej otroci širiti dušljivi kašelj, katera kaj mučna bolezen utegne postati epidemična.

(Iz Hrastnika.) Dne 6. majnika t. l. pelje se g. F. B. po cesti, ki pelje skoz naš „gračen“ proti takozvanim Čečam. Tukaj se mu nekaj nepričakovane pripeti: dva majhna šolarčka ga — pozdravita. Gospodu to dopade, ker tega ni bil vajen, vstavi konje in jih nemški po imenih praša ter jih k sebi kliče, iskajoč po žepu za nje darilce. To da fantoma pogum, pristopita lepo s klobučkom v roki in stareji se predstavi: „Jaz sem Ciril“, mlajši bratec pa pristavi: „jaz pa Metod“. Pri tej priči potegne gospod roke iz žepa, vdari po konjih in pusti fanta na cesti, ki gledata žalostno za vozom in ne moreta razumeti kako sta se tako hitro gospodu zamerila. Mi pa to razumimo. Temu na stran biletimo, da prodajata za naš kraj v Hrastniku g. Ivan Meke in na Dolu (kamor v nedeljah hodimo) g. Franc Majcen užigalice in svinčnike družbe sv. Cirila in Metoda, med tem ko prodaja g. Jožef

Vouk užigalice nemške „Südmarke“. Slovenski delavci in slovenski kmetje! zakaj pa tega ne razumimo? Sv. brata Ciril in Metod, čuvajta slovenski naš rod!

(Iz rajhenburške župnije.) Vsled lanske slabe letine našim ljudem letos huda prede. Velik siromaček je naš kmetič. Podpore prave nikjer ne najde. V domači župniji ga že še kdo nesreče reši. Ako pa išče pomoči pri denarnih zavodih, ne najde je vselej prave. Slovenski denarni zavod v bližini dela res še po ceni, a prepočasni deluje. Če pa vzame naš kmet na posodo pri nemškem zavodu, obere ga ta popolnoma. Že pri posojilu so stroški veliki. Kedar pa kmet vrača, pritisnejo ga ondi strašno, če obrók le malo zamudi. Škoda, ko nimamo doma zavoda, da moramo k takim sosedom hoditi!

(V videmski fari) je letos, kakor se nam poroča, posebno veliko majnikov (mlajev) postavljenih; v vsaki vasi se dvigajo lepo okrašene smreke na čast matere Božje, ozaljšane so z narodnimi zastavicami in pobožnimi napisi. — Našo župno cerkev slikajo zdaj malarji iz Zagreba. V Krškem pa slika kapucinsko cerkev g. J. Gosar iz Celja, oltarje prenavlja pa J. Cesar, podobar iz Mozirja.

(Prodaja tobaka in kolkov v Ptuj) oddala se bode dne 20. t. m. v pisarni finančnega vodstva v Mariboru. Ponudbe naj se pošljejo do 20. t. m. v gori navedeni urad.

(Iz Ljutomera) se nam piše: V nedeljo 9. maja t. l. vabilo je „Veržejsko bralno društvo“ svoje ude in svoje prijatelje v gledališče. Ne mislite, da je to morebiti drago in veliko poslojje. Igrala se je igra „Oreh“, ki je vzeta iz sredine našega kmetskega življenja. Vrši se na zelenem vrtu, pod košatim orehom, ob zelenem plotu. Vse to imamo. Zato pa se je za gledališki oder prav modro izbral cel vrt, na katerem v resnici raste krasno, košato orehovo drevo. In tu na tem vrtu se je igralo, tako pristno domače in tako dobro, da so vsi gledalci in tudi izbirljivi Ljutomerčani bili prav od srca zadovoljni. To je bilo nekaj za ljudstvo pod milim nebom, brez tobakovega dima in brez stiske in pokvarjenega zraka. Čudili smo se, da imajo Vrženci tako spretno igralce. Vrtačnik in Trojglav, Trojka in Blaž, vsi so tako pogodili svoje vloge, kakor bi jih učeni igralci ne znali. Udeležba je bila to pot od Ljutomerčanov in Križevčanov številna. Prav tako. Vsaj ljudstvo čuti, da smo svoji med svojimi. Tako ljubeznjiv in požrtvovalen predsednik, kakor je gospod župnik Lovro Janžekovič, pa tudi zasluži, da mu gostje pokažejo se svojim obiskom nekoliko hvaležnosti. Zato so šle napitnice, ki so se potem gosp. predsedniku in igralcem izrekale, gotovo od srca. Bog daj vedno tako dobro delovanje „Veržejskemu bralnemu društvu“.

(Slovenski kolesarski klub) ustanovil se je pod vodstvom g. dra. Antona Miheliča, dra. Fr. Rosina in g. Frana Čeh v Ljutomeru in šteje že nad 10 članov. Ta klub bode pristopil hrvatsko-slovenski kolesarski zvezi. „Zdravo!“

(Znamenita vozna dirka) bode dne 23. t. m. na Cvenu pri Ljutomeru. Kaže se za njo občno zanimanje. Razdelilo se bode v treh dirkah 700 kron daril. Ker je ta dirka za konje-rejo v ljutomerskem okraju velike važnosti in ker se pri tej priliki pokažejo najizbornejši tekači ameriškega in angleškega pokolenja, upati je obilo udeležbe tudi iz tujih krajev.

(Vabilo) k pomladanski konjski dirki v Ljutomeru v nedeljo 23. maja 1897. Začetek točno ob pol 3. uri popoldne. Dirkališče na Cvenu. Propozicije: I. Začetna voznja, 210 kron in eno častno darilo v vrednosti 90 kron od dunajskega dirkalskega društva. Za 3 do 6letne na štajerskem rojene in izrejene kobile in žrebce, ki še pri nobeni dirki niso tekmovali in so v lasti kmetskih posestnikov. Triletnim 50 m., štiriletnim 25 m. ugodnosti. Daljava 2000 m. Amerikanska dirkalska vprega 90 kron vrednosti in 20 kron gotovine prvemu, 80 kron drugemu, 60 kron tretjemu, 40 kron četrtemu in 20 kron petemu. Vloga 6 kron, zastave 2 kroni. II. Plemen-ska voznja, 300 kron od teh 200 kron od vis. poljedelskega ministerstva in 100 kron štajerskega deželnega odbora. Za 3 do 10letne na štajerskem rojene kobile in žrebce v lasti kmet-

skih posestnikov. Triletna 50 m., štiriletna 25 m. ugodnosti. Daljava 2000 m., 120 kron prvemu, 80 kron drugemu, 60 kron tretjemu, 40 kron četrtemu in 20 kron petemu. Vloga 6 kron, 2 kroni zastave. Obe te vožnji je voziti enovprežno v dvokolesu. III. Dvouprežna plemenska vožnja, 100 kron danih od štajerskega deželnega odbora. Za 3letne in starejše na Štajerskem rojene in izrejene kobile in žrebce v lasti kmetijskih posestnikov, 3000 m. daljave, 60 kron prvemu in 40 kron drugemu, 6 kron vloge, 2 kroni zastave. Občna določila: Pismena ali ustmena naglasila sprejema gosp. Mat. Semlič v Ljutomeru do 22. t. m. zvečer do 6. ure. Naglasilo je le tedaj veljavno, če mu je priložena vloga (6 kron) in dokazano pleme in starost dotičnega konja. Žrebanje se vrši točno ob 8. uri, 22. t. m. v pisarni gosp. Semliča v Ljutomeru. Za tekmovalce, kojih točno ob določeni uri ne bo, žreba en ud odbora. V obče veljajo pravila dunajskega dirkalskega društva. Kdor ne bo po preteku petih minut od časa, ko bo na tabli vidna nje gova izžrebana številka na določenem mestu, bo izključen od dirke in mu zapade cela vloga. Dirkalsko društvo v Ljutomeru dne 15. maja 1897. Opomnja. V pojasnilo, kako se razume pri posameznih dirkah „Vloga 6 kron in zastava 2 kroni“ sledeče: Kadar si podpisanim potom naglasil konja, vplačaš ob enem „vlogo“ 6 kron. S tem si si pridobil pravico za darila tekmovati. Če si dobil katero razpisanih daril, ti zapade cela vloga, če pa nisi dobil nobenega darila, pa dobiš od te vloge 4 krome nazaj in potem ostane ta le 2 kroni zastave ali izgube. Opozarja se še, da kdor nima svojih dirkalskih koles, naj si že pred dirko preskrbi zanje, da ne bo zadnji trenutek prišel v zadrego. Vsi dirkalci naj so najmanj pol ure pred dirko z vpreženimi konji sred dirkališča, da jih ne bo treba, ko bi že nastopiti moral, iskati po gostilnah. Kakor zgornje določilo kaže, bo taisti, ki ne bo točno na dano znamenje na določenem mu mestu, izključen od tekmovanja in mu zapade cela vloga. Vsake te dirke tikajoče pojasnila daje predsedništvo dirkalskega društva.

(Raiffeisenovo posojilno društvo pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah) je imelo 20. aprila t. l. svoj občni zbor, ki je potrdil lanski račun. Ta posojilnica kaj dobro vspeva. Deluje še le 7 mesecev, pa je imela v tem času 55.704 gld. prometa. Ustanovljena je bila vsled posredovanja deželnega odbora, pa se je zdaj na lastne noge postavila in pristopila kot član k „Centralni posojilnici slovenski“, kar se nam čisto naravno zdi, da „Slovenske gorice“ teže po združenju s slovenskimi zavodi.

(Sv. Trojica v Slov. gor.) Danes t. j. v sredo sneži že celo jutro! Strehe so vse bele! Vejevje na drevesih se močno vsled snežene teže pripogiba! Ozimina vže leži! Ako se še zjasni, potem je vse naše upanje na dobro letino po vodi splavalo.

(Posojilnica v Marnbergu) je izdala za leto 1896. sledeče poročilo. Ona je imela leta 1896. prometa 124.957 gld. 02 kr.; pristopilo je njej 45 zadružnikov, izstopilo pa 24, tako da šteje 470 udov, ki imajo v deležih 4068 gld. Hranilne vloge se je vložilo 31.224 gld. 21 kr., izplačalo pa 28.036 gld. 68 kr. in je njih koncem leta 1896. s kapitalizovanimi obrestmi vred 105.441 gld. 39 kr. Novih posojil se je v letu 1896. dalo 24.208 gld. 50 kr., vrnilo pa 13.350 gld. 30 kr., tako, da je stanje danih posojil koncem 1896. leta 105.546 gld. 81 kr.; posojila so dana 361 zadružnikom. Čistega dobička je 162 gld. 22 kr., ki se je v zmislu sklepa današnjega občnega zbora k rezervnemu fondu za eventualne zgube pridjal.

(Shod vinorejcev) določil se je na dan 27., 28. in 29. junija t. l. v Mariboru. Shoda udeleži se veliko vinorejcev iz Spodnjeavstrijskega. Vabila raznim vino- in trtorejskim društvom razpošlejo se v kratkem.

(Iz Maribora.) V sredo t. j. 12. maja nastal je zjutraj okoli tretje ure v magdalenskem predmestju (Triester-Strasse) precej velik požar. K sreči so pritekli takoj jetniki ter častno rešili svojo nalogo, med tem ko je prišla mestna požarna bramba precej pozno — še le proti peti uri. Zgorel je blev in še malo poslopje na dvo-

rišču. — Skoraj v sredini maja še nas je obiskal sneg. A spoznal je, da zdaj ni več časa zanj, zato je zginil takoj popoldne iz doline, le na bližnjih hribih še leži nekoliko dalje. Slabo pomlad imamo. Gorje vinogradom, kjer se še precej kaže, ako utegne nastati mraz. Večkratno deževje nam prorokuje nadaljevanje lanskega slabega vremena. Ubogi kmet!

(Čudno vreme.) Z Gornještajerske, Spodnjeavstrijskega, Koroškega, Gorenjskega, Tirolskega, Švice in sploh hribovitih krajev poročajo o silnem snegu, ki je padel pretekli petek in soboto. Drevje, kakor žita so silno poškodovana. Tudi na Goriškem, koder že češne zore, bil je hud vihar in je po bližnjih hribih zapadel sneg do tal. Pri nas, do slej, hvala Bogu, še ni posebnih nesreč.

(„Ledeni možje“), ki so vladali vreme te dni, t. j. 12., 13., 14. (Gervacij, Servacij, Bonifacij), bili so tudi letos „lumapciji“. Ker je bil že prej po gorah (koroških, goriških, notranjskih) sneg zapadel, čutili smo slabe nasledke tudi te dni pri nas. Po noči 12. t. m. stanjšalo se je ozračje tako, da je med dežjem snežilo še po dolinah, po hribih pa je zapadel sneg, ki je napravil mno. o škode. V sredo pobelil pa je tudi dolino.

(„Slovenske gorice“ naj izginejo) iz zemljevida štajerskega: Ako bi take želje imeli samo nemški nacionanci v Gradci, ne bi nič rekli. Da pa imajo take želje celó pri deželnem odboru v Gradci in celó pri c. kr. poštnem ravnateljstvu ondi, to je vendar preveč. Poštno ravnateljstvo namreč ne trpi poštnega pečata s pečatom v „Slovenskih goricah“, n. pr. Sv. Lenard v „Slov. gor.“. zdaj pa slišimo, da se tudi deželni odbor nad besedo v „Slovenskih goricah“ spodtika. N. pr. posojilnici pri Sv. Trojici v Slovenskih goricah hoče ukazati, da v njeni firmi ne sme stati v „Slovenskih goricah“. Moj Bog, kako pa hočejo naši Goričani zaznamovati svoje kraje: sv. Lenart, sv. Anton, sv. Jurij, sv. Trojica, ko je celó na Štajerskem vse polno župnij in vasi s temi imeni! Kam pridemo, ako boste tako sovražili naše pošteno ime, naše zgodovinsko, krajevno, narodno in edino pravo ime.

(„Akad. društvo Triglav v Gradci“) podarilo je mesto venca za umrlega bivšega člana g. Antona Perne, akad. podružnici sv. Cirila in Metoda 10 kron.

(Odbor akad. tehn. društva „Triglav“) za letni tečaj 1897 se je v seji z dne 7. vel. travna t. l. sestavil tako-le: Preds.: phil. Karol Verstovšek, podpreds.: med. Zmag. Kac, tajnik: phil. Dav. Majcen, blag: med. Ivan Čeh, knjižn.: phil. Jan Koštiál, gospodar: iur. Rud. Potočnik, odb. nam.: iur. Mirosl. Juvančič, preglednika: phil. Iv. Arnejc in med. Pr. Pertot, častni sodniki: phil. Wester, iur. M. Senčar, med. Jak. Frlan in Milan Papež, iur. Cvetko.

Druge slovenske novice.

(Zgradba pravosodnega poslopja v Ljubljani) je odložena na nedoločen čas, dasi je vlada že kupila potreben prostor. Ministerstvo neki ni odobrilo predloženih načrtov, kajti po njih narejena zgradba bi neki bila predraga. Vlada pač ne mara kaj storiti za povzdigo središča Slovenije. Kadar gre za nemška mesta, navadno niso tako varčni.

(Pótres) še ni popolnoma zapustil Kranjcev. Dne 6. t. m. so ga čutili v Slavini na Notranjskem. Škode ni napravil.

(Talijo za rešitev življenja) v znesku 20 gld. je kranjska deželna vlada nakazala Matiji Špiljarju, ki je dne 13. decembra l. l. rešil iz vode Jakoba Smrdna iz Postojine.

(Vsled deževja) je v Beli pri Kamniku potok Studenec prestopil breg in napravil precej škode na polju. V več drugih krajih kamniškega okraja se je pa vsled deževja usadila zemlja.

(Nezgodá pri streljanju) Zadnje dni aprila so v Kropi streljali z možnarji. Možnar se je razpočil in Jakoba Praprotnika tako poškodoval, da so ga morali prepeljati v ljubljansko bolnico.

(Človeško roko) je dne 6. t. m. našla neka deklica blizu Volčjega potoka. Dognati se ni moglo, čegava bi bila ta roka.

(Obesil se je) na svojem skednju posestnik Josip Kunstek iz Spodnje Dobre v trebanj-

skem okraju. Dognalo se je, da se je bil na istem mestu obesil tudi njegov oče.

(Nemško uradovanje) na Slovenskem je nekaj vsakdanjega. Tako nam naročnik z Dolenjskega poroča, da je dobila slovenska posojilnica te dni od kostanjeviške sodnije v zadevi slovenskega kmeta čisto nemški odlok, od okrožnega sodišča pa je dobila na slovensko vlogo nemški odgovor. Tako delajo še uradniki pri nas.

(Posojilnica v Zatičini na Dolenjskem) je izdala za l. 1896 sledeče poročilo: Hranilnih vlog je vložilo 33 vlagateljv skupni znesek kron 51.486—, vzdignilo pa 9 vlagateljv skupni znesek kron 8.506—, ostane kron 42.980—. Kapitalizovane obresti hranilnih vlog leta 1896 znašajo kron 492.42, stanje hranilnih vlog koncem leta 1896 (24 knjižnic) kron 43.472.42. Posojil se je izplačalo: a) 27 zadružnikom na hipotekarni kredit kron 22.522—, b) 9 zadružnikom na osobni kredit kron 8.506— kron 31.028—. Vrnilo pa je: a) zadružnikov na hipotekarni kredit kron —, b) 2 zadružnika na osobni kredit kron 1.360— kron 1.360—, ostane toraj konec leta 1896. posojil v znesku kron 19.668—. Čisti dobiček leta 1896 znaša 241 kron 62 vin.

(„Pedagogičsko društvo“) krško je zborovalo 6. maja t. l. v Škocijanu pri Mokronogu. Udeležba je bila mnogobrojna, kajti navzočnih je bilo 25 društvenikov. Društvo se je ta dan posvetovalo o tem, kako bi praznovalo 50letnico cesarjevo l. 1898; o tem je bilo več nasvetov. Najverjetnejše je, da se v to proslavo izda slavnosten spis, ker društvo literarno deluje. G. predsednik Bezljaj je praktično z učenci škocijanske šole razpravljaval metodo stereometrije osobito merjenje teles v pohvalo vseh poslušalcev. O tem, kako naj učitelj deluje za narodno blagostanje, govoril je g. ravnatelj Lapajne. Po zboru so si društveniki ogledali izborno lepo urejeni šolski vrt z drevesnico, od koder so videli v bližini rojstno hišo slavnega slovenskega slovničarja Metelka, kateremu namerava napraviti pisateljsko društvo spominsko ploščo v rojstno hišo. Pri obedu so vsi društveniki v vselem pogovoru praznovali svoj letošnji „majalis“, ki se je bil vrlému „Pedagogičskemu društvu“ prav dobro obnesel.

(Visoki gostje v Postojini.) Dne 5. maja obiskali so Postojino rumunski kralj in kraljica, luksemburški nadvojvoda in nadvojvodinja in knez Hohenzollerški s spremstvom. Ogledali so si svetovnoznano postojinsko jamo. Rumunski kralj je podelil postojinskemu okr. glavarju zlati križec.

(Velik požar) je bil dne 22. aprila pri Sv. Lorencu v Ziljski dolini. Pogorela so poslopja štirim gospodarjem, šoli pa streha.

(Vitezu Rinaldiniju se v Trstu) stol vendar le maje. Te dni je bil poklican na Dunaj namestniški svetnik baron Conrad, ki bi utegnil biti naslednik njegov.

(Posojilnica v Kobaridu) na Goriškem je lani še le prvo leto poslovala, pa je imela že kaj lepe vspehe, s katerimi je načelnštvo in nadzorstvo ponosno stopilo pred svoje društvenike, kajti opravilo in račun kažeta nepričakovani promet 72.192 gld., kar potrjuje, da je bila osnutev okr. posojilnice za Kobarid in okolico prepotrebna. Da je hranilnica zadobila zaupanje od ljudstva, dokazuje 88 vložnikov s 33.308 gld. 74 kr. hranilnih vlog. Društvo je šteló v prvem upravnem letu 134 udov z 1 glavnim po 25 gld. in 276 opr. deleži po 2 gld.

(Čudne razmere v Istri.) Duhovniki v Kastvu so Slovani in so to tudi pri volitvah pokazali. Seveda urivali slovanskih kandidatov niso nikomur. Vzlic temu je mej italijanskim prebivalstvom te občine vsled neprestanega hujskanja italijanskih agitatorjev zavladala taka podivjanost, da ljudje nočejo več hoditi v cerkev. V neki kapelaniji je moral duhovnik maševati pod varstvom orožnikov, drugače niti pri oltarju ni bil si varen življenja.

(Iz Amerike) nam piše slovenski izseljenec krojaškega stanu, kateremu se je ondi nekaj časa dobro godilo, da zdaj ljudje v dotičnem kraju (Oberlin, Ohio) nimajo več dela in zaslužka, in da se bode še marsikateri Slovenec povrnil v svojo domovino. In res se naši ljudje zelo vračajo domu, kar nam potrjuje tudi ame-

riški slovenski list „Glas Naroda“, ki večkrat prinaša imena tistih naših rojakov, kateri so se povrnili v „staro domovino“. V istem listu pa večkrat povprašujejo naši rojaki doma ali na tujem po drugih izseljencih, kateri so se grede po svetu nekako „zgubili“, da svojci ne vedó o njih nič, kje so in ali še živé ali ne več. Torej: „Ljubo doma, kdor ga ima!“

Druge avstrijske novice.

(Državni zbor) je rešil trgovsko in carinsko pogodbo z Bolgarijo. Levičarji niso delali nobenih ovir, ker pogodba z Bolgarijo bode tudi židovskim tovarnarjem v korist. Kadar gre za koristi židovskih tovarnarjev in kapitalistov, tedaj seveda židovski liberalci ne smejo delati ovir tudi najsovražnejši vladi. Celo narodni Nemci so glasovali za pogodbo. — Državni zbor bode zboroval baje blizu do konca tega meseca. Ta čas reši tudi zakon o podaljšanju sladornih premij, kajti temu zakonu poteče rok koncem drugega meseca. Temu zakonu tudi levičarji ne bodo ugovarjali, ker je v korist velikemu kapitalu. Boj proti vladi torej ne bode tako brezpogojen. Le ondu bodo Nemci delali vladi ovire, kjer njih volilcem ali pa židovskim kapitalistom to ne škoduje. Če bode vlada znala jo prav sukati, se jej ni ravno bati nemške opozicije. Predložila bode tudi državnemu zboru predloge o pogodbi z Ogersko, ki se pa ne rešijo to pomlad, temveč se izvoli le permanentni odsek, ki jih bode pretresal čez poletje.

(Kdo bode Badenijev naslednik?) Levičarji že upajo, da so grofu Badeniju tako omajali stališče, da v kratkem odstopi. Seveda časopisi imajo pri tacihi priložnostih takoj pri rokah kup kandidatov. Imenujejo pred vsem grofa Thun in Schönborn in knez Alfred Lichtenstein za ministersko predsedstvo. Nam se te candidature ne zde verjetne. Prva dva bi zadela posebno na hud upor Mladočehov. Trdne večine, v kateri bi bili nemški liberalci in konservativci, kakor so bili v nekdanji koaliciji, skoro ne bode več moč skupe spraviti.

(Zatožbo ministrov) je odklonil državni zbor z 203 proti 163 glasov po sila dolgi razpravi. S tem pa komedija še ni končana. Glede jezikovne naredbi za Moravsko, ki se je pozneje izdala, mislijo levičarji staviti posebe predlog, po katerem se lahko jedenkrat povedo, kar so že povedali. Njih govori tudi sedaj ne obsegajo dosti novega. Staročloveške puhlice in čenče so premlevali kakor v začetku Taaffejeve vlade, ko je minister Stremayer izdal jezikovni naredbi za Češko in Moravsko. Samo prepričali smo se, da se liberalci poslednjih petnajst let hiso ničesa naučili.

(Gregorčičev nujni predlog) o razmerah na Primorskem, je vladi bil precej nepovoljen, posebno, ker se v njem navajajo podobne nezakonitosti pri volitvah, kot so se godile v Galiciji. Zato je vlada gledala, da prepreči, da predlog ne pride hitro na razpravo. Pomagal jej je pri tej zbornični predsednik Kathrein. V ponedeljek je zbornica le prisilila, da se je stvar postavila na dnevni red. Ko je Gregorčič utemeljujoč nujnost tudi stvarno o predlogu govoril, čemur se skoraj ob tacihi priložnostih izogniti ni mogoče, mu je predsednik odtegnil besedo. V tork je bila imela o tej stvari nadaljevati razprava, a se ni, gotovo zopet Badeniju na ljubo. Grof Badeni nima poguma, da bi z odločno roko posegel v primorske razmere, zato bi pa najrajši videl, da se o njih sploh ne govori.

(Vojaška dolžnost kmečkih sinov.) Slovenski poslanec g. Pogačnik in tovariši so predlagali, naj visoka vlada predloži zakon, po katerem se bodo v vojaško nadomestno rezervo jemali ne le slabotni vojaški novinci, temveč tudi sinovi kmečkih starišev, ki so potrebni za obdelovanje kmetijstva. Predlog je jako umešten posebno z ozirom na sedanje razmere poljedelstva, ko toli primanjkuje delavcev.

(Prisilno zavarovanje) Vlada pripravila načrt zakona, s katerim se vpelje prisilno delovanje za zavarovanja proti požaru. Dano bode pa na prosto voljo slednjemu, pri kateri zavarovalnici naj se zavaruje. Dežela bode lahko vpeljala svoje zavarovalnice, a nikdo ne bode prisiljen biti ondi zavarovan.

(Na Hrvatskem) dobili so pri nekterih jetniščih ukaz, da puste ječe pobeliti in prezračiti. Temu ukazu je baje povod, ker se bližajo volitve. Res izboren dokaz prostovoljne volitve!?

(Ogri so nepremakljivi) v svojih zahtevah. Kolikor se trudi avstrijska kvotna deputacija, da bi vsaj nekaj pridobila za avstrijske davkoplačevalce, ne opravi nič. Ogri nečejo več privoliti kakor 35% za skupne potrebščine. Menijo, da trmoglavnost mora zmagati, kar je mnogokrat žalibog resnica. Vsi dogovori so bili do sedaj brezvspešni. Bržkone bodo res naši odjenjali in privolili v stare krivice ogerskim Židom v korist.

Ogled po širnem svetu.

(Shod v Draždanih.) Dne 9. t. m. je bil velik shod v Draždanih, na katerem so ugovarjali avstrijskim jezikovnim naredbam. Tega shoda se je udeležilo kacic 2000 ljudij. Udeležili so se tega shoda Schönerejanci Wolf, Türk, Iro in Kittl. Shod se je izrekel za vzajemnost vseh Nemcev in sklenil resolucijo, v kateri pozivlja vse avstrijske Nemce na brezobzirnejši boj proti vladi in Slovanom. Saksonska vlada je pa bila vendar spridila zborovalcem največje veselje. Avstrijskim državljanom je prepovedala vdeleževati se razgovorov. Morali so torej le tiho poslušati. Ko je neki saksonski poslanec Zimmermann grajal omenjeno vladno prepoved, je pa vladni zastopnik shod razpustil in orožniki so zborovalce razgnali. Schönerejancem je bilo seveda grozno hudo, da tako malo znajo v Nemčiji ceniti njih „plemenite“ težnje in da Saksonci tako malo spoštujejo varuhe avstrijskega nemštva.

(Srbija in Črnogora.) Srbski kralj, ki je obiskal Črnogoro se je zaročil s črnogorsko princezino Ksenijo. S Cetinja je kralj Aleksander potoval na Dunaj, kjer se je sešel s svojim očetom Milanom in imel dalji pogovor z ministrom vnanjih stvarij Goluchovskim. Cesar ga je pa bil vsprejel v avdijenciji. Avstrija je gotovo porabila ta trenotek, da je vplivala na kralja Aleksandra, naj gleda, da se ohrani mir na Balkanu. Srbija bode pa gotovo poslušala dober svet Avstrije, posebno sedaj, ko vidi, kako nesrečni so Grki z vojno. — Te dni pa pride k poroki na Cetinje brat bivšega bolgarskega kneza princ Battenberg. Ta poroka ima gotovo tudi poleg ljubezni še kak političen namen.

(Turčija in Grška.) V svojih zahtevah Turki niso baš zmerni. Zahtevati mislijo mej drugim, da Grška odstopi Turčiji tudi nekaj zemlje, da jim plača velikansko odškodnino, izroči ji vse svoje brodoge in da se omeje Kreti že obljubljen samouprave. Velevlasti bodo imele težavo pri posredovanju. Turški državniki imajo tudi težavno stališče, kajti vsled zmag prevzetni Turki bi se jeli puntati, ko bi videli, da vse zmage nimajo nobenega sadu.

Dopisi.

S Teharjev. Zadnja „Domovina“ ta pa je šla od rok do rok po celi naši fari. Kakor smo bili skoraj do malega vsi veseli in zadovoljni, da je naš puščavnik razkril grde namene naših nemškutarjev, tako se je jezil znani „Klopotec“. Precej, ko je dobil „Domovino“ v roke, dirjal je k štorskim nemškutarjem po nasvet, kako in kaj bi se maščeval in sklenili so, da bodo s pomočjo lipovskih in bukovžlakovskih pajdašev nabrali obrekovanj, laži in podtikanj proti sedanjemu županu in odboru ter tajniku toliko, da napolnijo vse predale lista lažnjivega kljukeca ali kakor mu oni pravijo „Priprosti kmet“. Naše ljudstvo napravilo je že svojo sodbo o tem listu in če mislijo stari nemškutarji, da bodo še kdaj s pomočjo laži in obrekovanja sedli na občinske stole in pridobili župansko čast, se grozno motijo. Saj pa tudi resnično ni kaj gršega, kakor če se obrekujejo pošteni možje, ki svoj trud in pota žrtvujejo za srečo in blagor svojih soobčanov in to brez vsacih sebičnih namenov. Le zlobnost in nesramnost je to, če se vse slabosti in budalosti, katere je zakrivil kak nemčurski občinski zastop, podtikajo sedanjemu, le da bi mu metali polena pod noge. Sedanji obč. odbor storil je gotovo toliko, kakor nobeden poprej in

to ravno jezi nasprotnike in mu nečejo priznati. Pa le naj lažejo, saj laž ima kratke noge in osramočeni bodo mogli sprevideti, da le poštenost zmaguje. Naše vrle slovenske posestnike pa opominjamo že sedaj na tega lažnjivega kljukeca, katerega porode v tisti celjski tiskarni, ki tiskajo „vahto“ in vse enake liste, ki so že pokazali kako „pošteno“ (?) mislijo s slovenskim kmetom.

Iz bojišča na Jutrovem. Po pravici rečeno, se nismo nadjali, da nam bode na tem mestu zabeležiti, kako „pogumno“ da so se Grki pred Turki umikali, kakó da so dostikrat imenitne vtvrdbine popustivši, brezumno dalje drli, in so se iz novega vtaboriti poskušali. Generali njihovi niso vredni piškavega oreha, drugi častniki pa tudi ne kdo vé kaj, sicer bi kaj takega v tako vtrjenih postojankah, kakor si jih Grki Turkom nasproti zavzemali, sploh ne bilo nikdar mogoče. S kratka, Grška se bode takoj po tako nesrečno dokončanem boju morala ozreti po možu, ki ji bo vso vojsko od konca do kraja preosnoval. Potem še le smeli bodo Grki misliti na oslobojenje svojih pod turškim jarmom živečih bratov. Če tudi se jim je sedanja borba s Turkom popolnoma izpakedrala in se je vsaki dan nadjati, da se proglasi premirje med obema državama, bode vendar vsak zaveden človek tepene Grke zdatno više cenil, nego podivjane zmagovalce Turke.

Turek ostane, kar je — krvolok in Turek, prava sramota za današnjo civilizovano Evropo. Da so jim Grki slučajno, ali bolje rečeno vsled nezmožnosti svojih vojskovodij podlegli, je pač vsega obžalovanja vredno, vendar pa to še nikomur ne daje pravice, da bi Turke zaradi tega tako nesramno hvalisal in v deveta nebesa povzdigaval, kakor to sploh delajo židovski listi sedaj z njimi. Evropa ima turško grozovitost in krvoločnost še iz poslednje rusko-turške vojske leta 1877 živo v spominu, kako da je tedaj redno turško vojaštvo onemogle in ranjene Ruse zavratno morilo in davilo, kjer je na nje naletelo. In leta 1895, ko so v Mali Aziji vzbruhnili armenska preganjanja, joj, koliko je tedaj padlo krščanskih glav pod turškim mečem, koliko se je tedaj prelilo dragocene krščanske krvi ondi!

Več nego 75.000 armenskih možkih, žensk in otrok popustilo je svoje življenje pod rokami turških krvolokov! Smešna, da naravnost smešna so toraj židovska brzogovorna sporočila, kako lepo da zmagovalni Turki ravnajo z vjetimi grškimi vojaki. Kako bi bilo pač to mogoče, da bi se bili ti grabežljivi volkovi takoj spremenili v pohlevne jagničke, ki nikomur več vodé ne skale?! Ne bomo tajili, da se v turškem glavnem taboru, kjer so nemški, avstrijski in drugih držav, častniki pričujoči, človeški ravna z vjetniki, kakor tudi ondi, kjer so v bližnji angleški in nemški dopisniki velikih listov. Kjer se pa turška vojska vže bolj oddaljena od glavnega tabora le količkaj varno čuti pred jastrebovimi pogledi zgoraj omenjenih častnikov in dopisnikov, ondi pa moré, da se Bogu usmili, kar jim pod roke pride. Če bi to ne bilo res, bi grški narod ne begal ves preplašen pred prodirajočimi Turki, koder se bližajo ti krvoloki. Grki zapuščajo domove in vso drugo lastnino in bežé na visoke gore, le da se rešijo groznih Turkov in njihove jeze.

Ako nas vse ne moti, vtihnili bode pokanje pušk in prenehal grom topov še preden bodo zagledale te le vrstice tiskane beli dan. Na mesto zapovedujočih generalov stopili bodo zopet kot jegulja gladki diplomatje na površje in bodo zavoženi voz v grško-turški zadevi zopet na onem mestu pričeli iz močvirja vleči, kjer jim je letos predpustom obtičal. Da so se vsi skupaj, namreč vseh šest velesil diplomatje neumrljivo pred celim svetom osmešili s svojo modrostjo, je tako resnično, da nam tega noben človek ne more ovreči. Da, če bi bilo diplomatom na tem ležeče Grke in Turke v boj nahujskati, bi jim tudi ne bilo treba drugih potov iskati, kakor so jih volili, da so obe narodnosti spravili na bojišče. S tem se pa nikakor nečemo razpostavljati domnevanju, kakor bi hoteli trditi, da je morda ta ali ona velesila boj med Turki in Grki želela, torej ga tudi pospeševala. Ne, in še jedoč ne! Želela boja nobena ni, pač pa je vsaka velesila posebej tako nevkretno in nerodno predla svoje diplomatsko predivo, da se je boj moral iz

skupnega vretena zviti. Pred vsem manjkalo je odločnega in moško-ojstrega postopanja. Zlasti naš Goluchowski moral bi se bil Grkom kakor Turkom zagroziti, naj mirujejo, če ne bodo dobili z nami opraviti; vse to se pa ni zgodilo. Grki so z vstaši Turke neprestano dražili v njihovem dremanji, no in končno je tem nemarnežem vendarle tudi pošla potrpežljivost in — dvignili so se in napovedali Grkom boj, ki se bo sedaj za poslednje tako žalostno končal. Sedaj je, rekli bi, skoraj da prepozno, kajti ran tako turških kakor grških se ne bode nikomur posrečilo zaceliti, naj diplomatje še tako zvito ali pa modro postopajo.

Čudežev na noben način ne bodo delali, ker kakor poprej tako tudi sedaj ni prave jedinosti med njimi. Med šestero velesilami je nič manj nego troje strank in te so, kar se tiče pomirovanja med Grki in Turki, te-le: V prvi vrsti stoji Nemčija, ki ima kljub temu, da je sestra sedanjega nemškega cesarja z grškim kraljevičem Konstantinom poročena, vendar silno jezo na vse Grke in grško državo zaradi denarja. Nekako dve leti bo, kar so napovedali v grški državi državni konkurs, kateremu se v navadnem življenju „bankerot“ pravi. Pri tem bankrotu so bili nemški bankirji v največji meri prizadeti in so mnogo zgubili. Od tod toraj velika jeza nemške države do Grške in vsled tega je Nemčija zahtevala, da naj se Evropa le tedaj za Grke potegne proti Turkom, če Grki za tako posredovanje diplomatičnim putem Evropo prosijo, ob enem pa svoje vojake iz Krete pokličejo domu. V drugi skupini so zapadne velesile: Angleška, Francoska in Laška, ktere povdarjajo, da mora Evropa sedaj med obe bojevajoči državi diplomatično poseči, naj jo Grki za to prosijo ali ne, in reči: „zadosti bodi!“ Tretja skupina obsega pa velesili našo državo in Rusje, ki smo se ve tudi tukaj kakor povsod in vselej dobre duše, ki rade mešetarijo, če tudi nas nihče ne prosi, pridružili Angležem, Francozom in Lahom in smo jim pritrtili, rekoč: „Da, da, pomirite se morajo Grki in Turki in Kreta se mora zopet sprazniti, kar je vojaštva odveč ondi“. No in pri tem je ostalo in na tej podlagi se bode sklenil kmalo mir med Grki in Turki, ki pa nikakor ne bo doživel visoke starosti.

Narodno-gospodarske novice.

(Mazilo za gonilne jermene.) Vzame se deset delov lanenega olja in štiri dele svinčene gladine in kuha v vodi tako dolgo, da ohlajena poskušnja gosta kot obliž. V to se prilije toliko terpentinovnega olja, da nastane firnežu podobna tekočina.

(Razrušenje lesa po železu.) Les jako trpi, če so vanj zabiti železni žebliji. Zato je v mnogih slučajih bolje rabiti bakrene žeblije ali pa lesene cveke.

(Novi travniki) običajno dajo sprva mnogo sena, a pozneje pa njih rodovitnost poneha. Če se pa travniki pokrijejo s steljo, prstjo in gnojem po zimi, pa nadalje ohranijo rodovitnost.

(Ločje) raste po travnikih, kateri so premokri ali pa jim nedostaje apna. Da se ta zboldljiva trava s travnikov odstrani, se morajo travniki osušiti in nanje je navoziti apnenega laporja, ki je boljše nego žgano apno.

(Dajanje zdravil prašičem.) Bolnim prašičem je težko zdravila dajati. Lahko zaide v sapnik in potem se prašič zaduši ali pa se jim vnemo pluča. Najbolje je, če daješ prašiču zdravila, kadar leži in mu pri tem gobec kvišku vzdigneš.

(Jelka namesto smreke.) Jelka manje trohni nego smreka. Ker je pa tudi s slabšo zemljo zadovoljna, je pričakovati v več krajih sajenje jelk namesto smrek.

(Mešani gozd.) Nedavno so mislili, da največ donajajo smrekovi gozdi. Skušnje so pa pokazale, da je mešani gozd, v katerem so smreke, jelke, mecesni in bukve, v mnogih ozirih boljše. Samo gledati je treba, da kake vrste dreves drugih ne zaduše.

Razne stvari.

(Preiskovalno ogledalce puške — Visitirspiegel), katero je znašel naš rojak Fridolin Kavčič,

stotnik brambovskega pešpolka št. 4 v Celovcu, vpeljal se je tudi pri nizozemski kraljevski vojski. Sedaj se rabi to koristno in pripravno ogledalce že pri vojaštvu v Avstro Ogerski, Bolgariji, Rumuniji, Siamu, Chile in Nizozemji.

(Prenos Kopitarjevih kostij.) Ker se je na Dunaji opustilo pokopališče sv. Marka, na katerem sta pokopana slovenski učenjak Jernej Kopitar in njegov učenec Srb Vuk Štefan Karadžič, je „Matica Slovenska“ sklenila prepeljati kosti tega velicega Slovana prihodnji mesec v Ljubljano.

(Ustreljeni anarhisti.) Dne 4. t. m. ustrelili so v Barceloni pet anarhistov, ki so obsojeni na smrt povodom napada na lansko procesijo sv. Rešnjega telesa. Barcelona je že znano gnezdo španskega anarhizma.

Književnost.

(„Slovenska začetnica.“) spisala g. prof. Koprivnik in G. Majcen, je od vis. c. k. naučnega ministerstva za rabo v ljudskih šolah odobrena, ter jo je iz c. k. založbe šolskih knjig lahko takoj za pouk v naše šole uvesti. Cena 50 vin.

(„Katoliški Obzornik“) je začel izhajati v Ljubljani kot glasilo Leonove družbe. Na leto izidejo štiri številke. Stane 2 gld. 50 kr. Udje „Leonove družbe“, ki plačajo na leto 5 gld., ga dobe brez posebne naročnine.

(Cerkveni pesni.) Naš znani skladatelj Ign. Hladnik, katerega skladbe so se tako vrlo obnesle in udomačile na naših korih, vsled njih melodijoznosti in rabljivosti, ker se i on ozira na praktično stran naših razmer glede cerkvenega petja, in s katerimi je za povzdigo cerkvenega petja mnogo pripomogel, podaja sedaj zopet tri nove skladbe, katere vsem organistom in pevovodjem glede njihove rabljivosti prav zelo priporočamo in to so: 1. Latinska maša v čast „sveti Družini“, za sopran, alt in bariton spremljavo orgelj op. 22. Lahka je ta maša, da jo zamore vsak organist z dvema pevkama z najboljšim uspehom prednašati in tako na najlažji način zadostiti pravilom in zahteram cerkve. Cena z glasovi 1 gld., posamezni glasovi 20 kr. 2. „Venite exultemus“ 12 Tantum ergo za mešani zbor, op. 26; cena 50 kr. 3. Asperges me, Vidi aquam in 3 Ecce sacerdos magnus (za birmo) za mešani zbor, cena 40 kr. Vse tri dele ob enem 1 gld. 50 kr. Skladbe so lahke in v slogu Marijinih pesmij op. 14. Dobe se pri skladatelju v Novem mestu, Dolensko.

Družbi sv. Cirila in Metoda v Ljubljani so v zadnjih treh tednih poslali: G. Ivan Perdan, trgovec v Ljubljani in založnik vžigalic družbe sv. C. in M., 200 gld. — Gdč. Frančiška Keršič iz Trboja 5 gld. mesto venca na krsto svojemu rajnemu očetu. — Slavna posojilnica v Vitanju 10 gld. — Podružnica na Vranskem 30 gld. 10 kr. — Ivan Rafael Letnar nabral v puško družbe sv. C. in M. v Mengšu 3 gld. 50 kr. — Ženska podružnica v Vel. Laščah 141 gld. — G. Vekoslav Legat v Celovcu poslal v „Miru“ za velikovško šolo letos nabrane darove v znesku 375 gld. 60 kr. — Slavna posojilnica v Črnomlju 10 gld. — G. učitelj Mat. Šmid znesek 7 gld. nabran pri inštalaciji č. g. Fr. Pečnika v Podgorju pri Slov. Gradcu. — Ženska podružnica v Logatcu po blagajničarici gdč. Ivanki Arkovi 37 gld. — G. Svetozar Lech, zasebnik v Mariboru 50 kr. — Gdč. Julija Južna v Št. Juriju ob Taboru iz nabiralnika v gostilni pri pošti 4 gld. 30 kr. — Slavno uredništvo „Slov. Naroda“ po g. Jos. Nolliju zbirko 437 gld. 98 kr. — Č. g. Ivan Sakser, župnik v Hotederšici 2 gld. — Zaročenca iz Trnovega v Ljubljani 2 gld. — Slavno upravištvo „Slov. Lista“ 5 gld. — Prisrčna hvala vsem blagim dobrotnikom in nabiralcem darov, zlasti vedno za plemenite svrhe vnetim domoljubkinjam!

Blagajništvo družbe sv. Cirila in Metoda.

Koledar.

Petek (14.) Bonifacij, m. — Sobota (15.) Sofija, m. — Nedelja (16.) 4. povelikonočna. Janez Nep. — Ponedelj. (17.) Maksim, d. — Torek (18.) Venacij, m. — Sreda (19.) Celestin, pap. — Četrtek (20.) Benardin Senens., sp. — Ščip dne 16. ob 2. uri 53 minut popoldne. Solnce stopi v znam. dvojčkov dne 20. ob 9. uri 5 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 15. maja v Arvežu in Poličanah (za svinje). Dne 17. maja v Marenbergu, Vojniku, na Ponikvi, v Št. Ilju v Slov. gor., v Apačah, na Pilštanju in na Bizeljskem. Dne 18. maja na Ptujski gori. Dne 19. maja pri Sv. Lenartu v Slov. gor. in v Imenem (za svinje). Dne 20. maja na Bregu pri Ptujju (za svinje).

Loterijske številke.

Trst 8. maja 1897: 63, 42, 32, 58, 11
Linc „ „ „ 40, 22, 55, 74, 15

Hiša v Ljubljani na prodaj

z lepim senčnatim in hišnim vrtom, zaprtim kegliščem in izvrstno ledenico ter drugimi potrebnimi poslopji, kjer je že več let gostilna, je toraj jako pripravna za gostilniško kakor tudi vsako drugo obrt. Poleg gostilne je tudi mesnica, kofetarija in branjarija. Stoji na jako lepem kraju. Proda se iz proste roke pod jako ugodnimi pogoji. Več pove iz prijaznosti upravištvo „Domovine“.

(205) 3-1

Urednika in korektorja,

ki naj bi sčasoma prevzel popolno vodstvo lista, sprejme lastništvo „Domovine“ v Celji. Reflektantje za to mesto blagovole naj pošlato svoje ponudbe opremljene z dokazili zmožnosti Dragotin Hribar-ju v Celju. Plača po dogovoru.

Zahvala.

Vsem dragim prijateljem in znancem, posebno g. c. k. notarju Antonu Svetina, g. knz. škof. oskrbniku Josipu Hofbauer, g. c. k. okrajn. sodniku dr. Josipu Fraidl-u in g. nadučitelju Fr. Kocbek, ki so nam na tako ljubezni polni način skazali svoje sočutje mej dolgoletno boleznijo našega iskreno ljubljenega sina, brata in svaka

Antona Perne

notarskega koncipijenta, rezervnega častnika in predsednika „Triglava“, kakor tudi onim, ki so rajncega spremili k zadnjemu počitku in za izkazano iskreno sočutje, posebno akad. društvu „Triglav“, slov. plan. društvu, povelništvu c. in kr. 79. pešpolka, vsem došlim g. iz Rečice in Mozirja, pevskega društvu in prost. požarni brambi, izrekamo s tem najtoplejšo zahvalo.

Gornjigrad, dne 10. maja 1897.

(204)

Žalujoči ostali.

Na prodaj je v trgu Sentjur ob juž žel. posestvo s hišo

in nekaj zemljišča proti prav ugodnimi pogoji. Natančnejše poizvedbe poda dr. Alojzij Brenčič, odvetnik v Celji. (206) 5-1

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

naznanjam, da imam veliko zalogo finega starega in novega vina, katerega sem kupil naravnost od pridelovalca ter zamorem z njim postreči vzlic izvrstnemu blagu, prav po nizki ceni. — Nadalje naznanjam, da odprem s 15. dnem maja v „Narodnem domu“ trgovino s špicerijskim blagom, ter se priporočam slavnemu občinstvu in častiti duhovščini za mnogoštevilni obisk. Zagotavljam pošteno postrežbo z vedno svežim blagom. — Moja prodajalnica z žitom, sadjem, domačimi pridelki, kakor tudi s špicerijskim blagom pa ostane tudi, kakor dosedaj na Ljubljanski cesti šte. 10 (pri „Kroni“).

Svoji k svojim!

Z velespoštovanjem

Anton P. Kolenc

trgovec v Celji

(135) 52-45

„Pri dobrem pastirju“!

Narodni kolesarji pozor!

Ivan Rebek

ključarki mojster v Celji

Poljska ulica št. 14

ima v zalogi bicikle vseh zistemov ter jih prodaja po najsolidnejših cenah in ugodnimi pogoji. (59) 10-7

Narodni kolesarji pozor!

Deloljubne osebe — povsod — katere trajni denarni zaslužek iščejo, naj vismenno povprašajo pod „Zukunftsvorsorge“ Gradec, poste restante. (38) 16-9

Zaloga vina

Ant. Polley-ja

v Sežani

(južna železnica)

Črno in belo pristno vino

po 23 in 28 gld. hektoliter.

(257)

Južno-štajerska hranilnica v Celji.

Računski sklep za leto 1896.

Prejemki.

Denarni promet.

Izdatki.

	gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.	gld.	kr.
Račun blagajne: Stanje 31. decembra 1895			22740	81 ^{1/2}	Račun vlog: Vrnjene vloge				
" vlog: Vložene hranilne vloge			610742	56	" vloženih obresti: Izplačila			717672	49
" hipotečnih posojil: Vračila	51261	65			" posojil: a) hipotečnih	153157	84	3779	26 ^{1/2}
" občinskih " Vračila	1278	78			" b) občinskih	5200	—		
" posojil proti zastavi: Vračila	220	—	52760	43	" c) proti zastavi	—	—	158357	84
" obresti od hipotečnih posojil	54935	—			" poštne hranilnice: Izdatki			159158	67
" " od občinskih posojil	1032	61			" naloženega denarja pri drugih zavodih: Izdatki			110794	26
" " od posojil proti zastavi	48	24	56015	85	" vrednostnih listin: Izdatki			4860	—
" zamudnih obresti: Vplačila			2070	25 ^{1/2}	" povrnjenih obresti: Izdatki			48	24
" poštne hranilnice: a) glavnica	151053	51			" poštne: Izdatki			150	20
" b) obresti	31	27	151084	78	" upravnih stroškov: Izdatki				
" naloženega denarja pri drugih zavodih:					" a) plače	2202	—		
" a) glavnice	168988	02			" b) nagrade	935	50		
" b) obresti	1635	67	170623	69	" c) najemnina	187	50		
" vrednostnih listin: a) glavnice	55103	19			" d) potovalni stroški upravnim odbornikom	111	—		
" b) obresti	6191	85	61295	04	" e) kurjava, svečava, inserati, časopisi, manipulacija in provizije pri poštni hranilnici ter druge pisarniške potrebe	360	07	3796	07
" poštne: Vplačila			120	40 ^{1/2}	" inventarja: Izdatki			66	39
" knjig in tiskovin: Vplačila			174	87	" knjig in tiskovin: Izdatki			313	80
" prehodnih zneskov: Vplačila			70712	97	" prehodnih zneskov: Izdatki			24018	09
					" davka: Izdatki			5	21
					" blagajne: Gotovina 31. decembra 1896			15321	14
Skupaj			1198341	66 ^{1/2}	Skupaj			1198341	66 ^{1/2}

Debet.

Račun dobička in zgube.

Credit.

	gld.	kr.	gld.	kr.		gld.	kr.	gld.	kr.
Račun obresti: Kapitalizovane obresti od hranilnih vlog	54412	62 ^{1/2}			Račun obresti: Leta 1895 za leto 1896 plačane obresti	7261	39		
" Izplačane obresti od hran. vlog	3779	26 ^{1/2}			" Vplačane obresti od posojil	56015	85		
" Zaostale obresti od posojil l. 1895	19098	64			" Za leto 1896 zaostale obresti	25485	49		
" Predplačane obresti za l. 1897	6858	23	84148	76	" Vplačane zamudne obresti	2070	25 ^{1/2}		
" vrednostnih listin: Povrnjene obresti pri nakupu			48	24	" Vzdignjene obresti od naloženega denarja	1635	67		
" poštne: Izdatki			150	20	" Nevzdignjene obresti od naloženega denarja	69	08		
" upravnih stroškov: Izdatki			3796	07	" Nevzdignjene obresti pri poštni hranilnici	76	30	92614	03 ^{1/2}
" inventarja: 10% odpis			54	32	" vrednostnih listin: Vzdignjeni kuponi leta 1896	6191	85		
" davka: Izdatki			5	21	" Vrednost kuponov 31. dec. 1896	888	87	7080	72
" posebne rezerve za kurzne zgube: Kurzna zguba leta 1896			148	06	" poštne: Vplačila			120	40 ^{1/2}
" čistega dobička: Čisti dobiček za l. 1896			11464	30	Skupaj			99815	16
Skupaj			99815	16	Skupaj			99815	16

Imetek.

Bilanca za leto 1896.

Dolg.

	gld.	kr.		gld.	kr.
Račun posojil	1339396	78	Račun hranilnih vlog	1445432	24
" zaostalih obresti		25485	" predplačanih obresti	6858	23
" poštne hranilnice: a) glavnice gld. 8415 95	8415	95	" prehodnih zneskov	45588	55
" b) obresti " 76 30	76	30	" glavne rezerve	36089	55
" vrednostnih listin: a) glavnice gld. 94656 —	94656	—	" dobička in zgube: Čisti dobiček	11464	30
" b) kuponi " 888 87	888	87			
" naloženega denarja: a) glavnice gld. 60410 97	60410	97			
" b) obresti " 69 08	69	08			
" inventarja	488	93			
" knjig in tiskovin	223	36			
" blagajne: Gotovina 31. decembra 1896	15321	14			
Skupaj	1545432	87	Skupaj	1545432	87

V Celji, dne 31. decembra 1896.

Dr. Josip Vrečko l. r.
pisarniški ravnatelj.

Dr. Juro Hrašovec l. r.
predsednik ravnateljstva.

Janko Vavken l. r.
tajnik.